

[Minister Lise Østergaard]

udgør konventionen et konstruktivt skridt ved at bidrage til at forebygge en mulig farlig udvikling på det militære område samt ved at bidrage til de internationale bestræbelser for miljøbeskyttelse.

Konventionen indeholder ikke bestemmelser om egentlig kontrol med dens overholdelse. Artikel V fastslår dog, at parterne er forpligtede til samråd og samarbejde om løsning af problemer, der opstår i forbindelse med konventionen, eventuelt med bistand af et særligt dertil oprettet rådgivende udvalg. Videre hjemler artiklen en klageadgang til FNs sikkerhedsråd i tilfælde af påståede overtrædelser. Denne klageprocedure vil i henhold til FN-pagten være underkastet de permanente sikkerhedsrådsmedlemmers veto. Dette forhold er i øvrigt årsag til, at Sverige som eneste nordiske land endnu ikke har underskrevet konventionen. Regeringen finder dog ikke, at dette punkt er så væsentligt, at det bør afholde Danmark fra at ratificere konventionen.

Endelig vil jeg henvise til artikel VI og VIII, der åbner adgang til, at enhver delta-gerstat kan foreslå ændringer i konventionen, samt til afholdelse af regelmæssige konferencer til gennemgang af, hvorledes konventionen har virket.

Sammenfattende kan konventionen betegnes som et nyt, om end begrænset skridt på våbenkontrollområdet. Danmark, der altid har støttet de internationale afspændings- og nedrustningsbestræbelser, bør derfor efter regeringens anskuelse ved sin ratifikation bidrage til, at konventionen snarest træder i kraft. Jeg anbefaler derfor det fremsatte forslag herom til folketingets velvillige behandling.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedrede forhold inden for daginstitutionsområdet.
(Beslutningsforslag nr. B 58).

Forslag til folketingsbeslutning om ligestilling mellem kvinder og mænd på offentlige arbejdspladser.

(Beslutningsforslag nr. B 59).

Forslag til folketingsbeslutning om beskæftigelsesforanstaltninger for kvinder.

(Beslutningsforslag nr. B 60).

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af adgangsbegrænsningen til sygeplejerske-, sundhedsplejerske-, jordemoder- og sygehjælperuddannelserne.

(Beslutningsforslag nr. B 61).

Forslagene skal ses som et forsøg på fra forslagsstillerne side at forbedre kvinders beskæftigelsesmuligheder. Under den langvarige arbejdsløshedperiode, Danmark er ude i, har vi set arbejdsløsheden i stigende omfang ramme kvinderne. Hvis der ikke gøres en ganske særlig indsats herimod, kan det befrygtes, at kvinderne igen jages tilbage i den situation, hvor de alene havde ansvaret for hus, mand og børn. Det ønsker forslagsstillerne aktivt at modarbejde.

Derfor skal de 4 forslag til folketingsbeslutning ses som en helhed. Det er en ubestridelig kendsgerning, at især kvinderne belastes voldsomt, hvis der ikke er garanteret gode pædagogiske steder, hvor børnene kan være, mens kvinderne arbejder, uddanner sig eller beskæftiger sig med andre ting, hvor de ikke kan have børn med sig. Derfor er også forslaget om daginstitutioner et kvindepolitisk forslag, selv om det naturligvis har en klar familiepolitisk funktion derudover.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til de enkelte beslutningsforslag, skal jeg anbefale forslagene til tingets velvillige behandling.

Ernst Schmidt (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om etableringsmuligheder for nye virksomheder i ikke-udnyttede landbrugsbygninger m. v.

(Beslutningsforslag nr. B 62).

Det er forslagsstillerens opfattelse, at der med forslaget åbnes mulighed for forøget aktivitet og beskæftigelse i Danmark.

Da Danmark er et af de lande i verden, der har flest opfindelser (patenter) pr. indbygger, må det være relevant at antage, at en større del af disse vil komme til udnyttelse, hvis etablerings- og produktionstilladelse kunne opnås flere steder, end den gældende lovgivning tillader.

Forslagsstillerne er ikke i tvivl om, at forslaget vil medføre, at der bliver bedre balance i samfundsstrukturen, således at landsby-

[Ernst Schmidt]

samfundet kan vedblive at bestå som en aktiv del af samfundet.

Dertil kommer, at Danmark i den nuværende situation har brug for at udnytte alle muligheder.

På baggrund af de debatter, der har været i folketinget om industri, erhvervsliv og beskæftigelse, er fremsættelsen af dette forslag en naturlig følge.

Der henvises i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget.

H. C. Hansen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser.

(Lovforslag nr. L 185).

Jeg skal i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen. (Overtagelse af særforsorgsundervisningen).

(Lovforslag nr. L 186).

Forslag til lov om specialundervisning for voksne.

(Lovforslag nr. L 187).

Forslag til lov om ændring af lov om fritidsundervisning m. v. (Kompenserende specialundervisning).

(Lovforslag nr. L 188).

Lovforslagene er et led i den samlede lovgivning om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforsorg til amtskommuner og kommuner og den samtidige overførsel til undervisningsministeriets område af undervisningen inden for særforsorgen.

Den 1. januar 1980 ophæves de særlige bestemmelser om undervisning af svært handicappede, som hidtil har været indeholdt i særforsorgslovgivningen, med den virkning, at svært handicappede børn bliver omfattet af reglerne i folkeskoleloven. Med forslaget til lov om ændring af lov om folkeskolen tilsigter man at skabe de nødvendige forudsætninger for, at opgaven kan løses inden for folkeskolens rammer.

Forslaget, der på væsentlige punkter er udarbejdet på grundlag af forhandlinger med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen i Danmark, indebærer, at ansvaret for specialundervisning af svært handicappede elever pålægges amtskommunerne, der efter skole- og udbygningsplaner, som godkendes af undervisningsministeren, skal sørge for undervisningen af disse elever. Det er imidlertid hensigten, at de tidligere særforsorgselever i videst muligt omfang skal undervises i kommunale skoler efter overenskomst mellem amtskommunen og vedkommende kommune, og udbygningsplanerne må derfor udformes således, at de fremmer dette mål. I en overgangsperiode fra 1. januar 1980, og indtil godkendte udbygningsplaner vil kunne iværksættes den 1. juli 1981, vil de hidtidige særforsorgsskoler dog blive videreført af amtskommunerne, og lærerpersonalet opretholder i denne periode deres ansættelse i staten.

De tidligere særforsorgselever vil blive omfattet af den almindelige 9-årige undervisningspligt, men det pålægges ved forslaget kommuner og amtskommuner at tilbyde specialpædagogisk bistand til børn, som endnu ikke har påbegyndt skolegangen, og som har behov herfor. Der åbnes endvidere mulighed for, at kommuner og amtskommuner kan tilbyde svært handicappede elever undervisning i 11 år. Endelig foreslås der en udvidet adgang til at fravige folkeskoleloven ved fastsættelsen af bestemmelser om specialundervisning.

Ved forslaget til lov om specialundervisning for voksne pålægges det amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg kommuner at sørge for, at voksne med fysiske eller psykiske handicap kan få undervisning, der tager sigte på at afhjælpe eller begrænse virkningerne af disse handicap (kompenserende specialundervisning). I tilknytning hertil kan der etableres hensyntagende specialundervisning. Amtskommunerne og de to nævnte kommuner skal således i overensstemmelse med de generelle principper for udlægningen overtage og videreføre særforsorgens hidtidige undervisning på dette område. De vil kunne opfylde forpligtelsen til at sørge for denne undervisning ved at træffe aftale med staten, kommuner, private eller andre amtskommuner herom.